

ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΛΛΙΓΑΣ

Ἐγεννήθη ἐν Σμύρῃ τὸ 1814, ἐκ πατρὸς εὐπόρου καταγομένου ἐκ τῆς ὡραίας περιοχῆς τῆς Λιβαθοῦς ἐν Κεφαλληνίᾳ. Φεύγουσα τὴν τουρκικὴν τρομοκρατίαν ἡ οἰκογένεια αὐτὴ ἐγκατέστη τῷ 1821 ἐν Τεργέστη. Ὁ νεαρὸς τότε Καλλιγὰς εὐφυῆς ἔχων ἑκτακτον καὶ κλίσειν ἀκατάσχετον πρὸς τὰ γράμματα ἀπέφυγε τὸ ἐμπορικὸν στάδιον εἰς ὃ προώριζεν αὐτὸν ὁ πατήρ του, ἐσπούδασεν ἄριστα τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν Γενεύῃ, τὰ φιλοσοφικὰ δὲ καὶ νομικὰ ἐν Μονάχῳ, ἐν Βερολίνῳ καὶ ἐν Χαϊδελβέργῃ, ὅπου ἔλαβε τὸ διδακτορικὸν δίπλωμα. Ἐγκατασταθεὶς ἐν Ἀθήναις τὸ 1837, ἐδίδαξεν ἐν τῷ Ὀθωνεῖῳ πανεπιστημίῳ τὸ φυσικὸν δίκαιον ἀπὸ τοῦ 1838 μέχρι τοῦ 1843 ὡς ὑφηγητὴς, καὶ ἀπὸ τοῦ 1843 ὡς ἐπίτιμος καθηγητὴς μέχρι τοῦ 1845, ὅτε ἐπαύθη ἕνεκα πολιτικῶν λόγων ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Κωλέττη. Τῷ 1851 διορίσθη ἀντισταγγελεὺς παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ μέχρι τοῦ 1854, ὅτε διετέλεσεν ἐπὶ τρεῖς μῆνας ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῷ ἐπικαλουμένῳ τῆς Κατοχῆς. Ἐξεληθὼν τοῦ ὑπουργείου ἐκεῖνον κατέλαβε τὴν θῆσιν τοῦ ἐπιτίμου Καθηγητοῦ τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Ἐκτοτε διετέλεσε πληρεξούσιος ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐν Ἀθήναις ἐθνικῇ συνελεύσει, ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῷ 1863 καὶ πάλιν τῷ 1864. Ἀποτυχὼν δ' εἰς τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τοῦ 1865 ἀφιερώθη εἰς τὴν πανεπιστημιακὴν διδασκαλίαν, εἰς τὴν δικηγορίαν καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην ἐν γένει. Κατὰ τὰ ἔτη 1879 καὶ 1882 ἐπαρτήθη εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα ὡς βουλευτὴς καὶ ὡς ὑπουργός, ὅπως ταχέως ἀποσυρθῇ αὐθις. Τῷ 1885 ἔβλετο ὑποδιοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἧς ὑπῆρξε νομικὸς σύμβουλος ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς.

Σκιαγραφοῦντες ἐν ὀλίγοις τὴν ἐν τῇ πολιτείᾳ δράσιν τοῦ Καλλιγᾶ, ὀφείλομεν εὐθὺς νὰ προσδίσωμεν, ὅτι ἡ ἐξοχος ἐργασία αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ ἐν ταῖς γράμμασιν εἶνε τὸ ἰδιάζον αὐτοῦ χαρακτηριστικόν. Ὡς νομοδιδάσκαλος, ὡς καθηγητὴς, ὡς συγγραφεὺς πολλῶν συγγραμμάτων νομικῶν, ἱστορικῶν καὶ φιλολογικῶν, ὁ Καλλιγὰς εἶνε ἐκ τῶν ἐπὶ δακτύλοις μετρουμένων ἐπιστημονικῶν ἐξοχοτήτων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἀνὴρ εὐφυῆς ἐξόχου, κρίσεως βαθείας καὶ πολυμαθείας ἐκτάκτου, ὁ Καλλιγὰς θέλει ἀφίσει ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς νεοελληνικῆς ἐπιστήμης ὄνομα ἀθάνατον. Τὸ σύστημα τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου τοῦ Καλλιγᾶ, θεωρεῖται ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἰδίως ἐν Γερμανίᾳ ὡς ἔργον πρωτότυπον ἀντάξιον πρὸς τὰ τοιούτου εἶδους ἔργα τῶν ἐξοχωτέρων νομοδιδασκάλων.

Ἡ ἐκλογή τοῦ Καλλιγᾶ ὡς διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἦτο ὑφ' ὅλας τὰς ἐπὶ οὐραῖς ἐνδεδειγμένη. Εἶνε ἑγγύησις διὰ τὸ μέγιστον Ἐθνικὸν πιστωτικὸν κατάστημα.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΑΡΤΙΓΕΝΝΗΤΟΥ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

— Θέλω νὰ ἴδω τὸν ἀρτιγεννητὸν βασιλόπαιδιν.
— Μὰ, κύριε, αὐτὴν τὴν ὥραν τοῦ ἀλλάζουν...
— Δὲν εἰσεύρω τίποτε. Εἶμαι δημοσιογράφος καὶ τὸ γινώσκω. Τῆς γεννήσεως ἔχει ἐθνικὴν σημασίαν! Ἡ Κρήτη... ὁ τοκετός... ἡ Μακεδονία... αἱ ὠδίνες τῆς μελλούσης ἡμῶν βασιλείας... τὰ ἀπαράγραπτα τοῦ ἐλληνισμοῦ διαιωνώματα... τὰ ρουχαλάκια... ὁ λοῦρος... τὰ βεράκια... ἡ κ. Ἐγκάρ... τὰ προϊόντα τοῦ ἀρτιγεννήτου... ὅλα αὐτὰ, φίλε μου, συνδέονται ἀναποσπάστως... Περὶ ὅλων αὐτῶν ἐνδιαφέρεται ἐξ ἴσου ὁ κόσμος καὶ ἐγὼ ὡς γνήσιος Ἕλλην δημοσιογράφος ἐννοῶ νὰ τηρήσω ἐνημέρους τοὺς ἀναγνώστας μου.

Ὁ διάλογος οὗτος ἔλαβε χώραν πρὸ τῶν ἀνακτόρων τῆς Δεκελίας μετὰ τοῦ ἐμοῦ καὶ τινος αὐλικοῦ θεράποντος ἐμπροσθέντός με ἀκατανόητος εἰς ἐπιτέλειαν μεγάλου καθήκοντος. Ἀγνοῶ ἐὰν ἡ ρητορικὴ μου ἢ ἡ ἀπειλητικὴ μου στάσις τὸν ἐπεισεν. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ θέλησίς μου ἀνηγγέλθη ὅπου ἔδει καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ εὐρέθην πρὸ τοῦ ἐπισήμου βρέφους.

Τὰ περὶ Λούρου εἶνε ψευδέστατα.

Εἶχε πολὺ ἄδικον εἰς τῶν συναδέλφων μου νὰ γράψῃ, ὅτι ἐφόρει ὡς ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου ἐμπροσθεν τοῦ ἐνδύματος τοῦ βασιλόπαιδος Χριστοφόρου. Ἐφ' ὅσον ἡμεῖς ἀντελήφθημεν τὰ ἐνδύματα, αὐτὰ ἐφόρει, ἦσαν τοῦ προσφιλοῦς αὐτοῦ Πάππου· τοῦτο δὲ ἐκ μὴ φανῇ ποσὺς παράδοξον, διότι ἡ σωματικὴ ἀνάπτυξις ἐπιτρέπει τῷ νεογνῷ τοιαύτας ἀνταλλαγὰς. Ἐπίσης δὲν εἶνε ἀκριβές, ὅτι κατὰ τὴν γέννησιν μικρὸν ἐδέησε νὰ πνίξῃ τὸ νεογνὸν ὁ Λούρος. Ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἐζήτησε νὰ πνίξῃ κατὰ τὰ περίφημα Λαχρυσαικὰ τὸν κ. Τρικούπην, ἀλλ' ἀνακαλυφθεὶς ἐτιμωρήθη καὶ ἐκτοτε ἀπέχετο παντὸς πάρομοιου κινήματος· ὥστε καλὸν ἦθελεν εἰσθε, ἐὰν οἱ συνάδελφοί μὴ ἀνεμίγνουν τοιαῦτα ἀνακριβῆ καὶ μάστιγιστα, ἐὰν μὴ ἔγραψαν, ὅτι ὁ Βασιλόπαις ἐσώθη ἐκ τοῦ λούρου τῇ ἐπεμβάσει τοῦ κ. Χατζίσκου.

Ὁμοιάζει τοῦ πατρὸς του.

Φαίνεται ὅτι ἡ στιγμή τῆς ἐπισκέψεώς μου δὲν ἦτο διὰ τοῦ κατὰλληλος. Ὅσῃ οὐκ πολὺ εὐχάριστος—τῆς ὁποίας ἡ προέλευσις δὲν εἶνε δύσκολον νὰ κατανοηθῇ—ἐπλήρου τῶν δωματίων ἐνὶ εὐρίσκειτο καὶ ὁ κ. Δήμαρχος Ἀθηναίων. Ὁ πωσδὴποτε ἡ τοιαύτη κατάστασις τοῦ Βασιλόπαιδος μετὰ τὴν ἐδωκεν ἀφορμὴν νὰ δώσω σπουδαιότατην πληροφορίαν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, ὅτι ὁ μέλλων ἡμῶν Βασιλεὺς διὰ τὸν φασκισμὸν καὶ νὰ ἐκτιμήσω τὴν σωματικὴν τοῦ βρέφους ἀνάπτυξιν. Αἱ χεῖρές του εἶνε ἀπὸ τοῦδε στιβαραί, ὥστε κρατῶσι τὰ ἡνία καὶ νὰ διευθύνωσι τὸ μέγα ἐλληνικὸν Κράτος, ὅπερ θὰ κληροδοτήσωσιν αὐτῷ οἱ προκάτοχοι του. Οἱ πόδες του ἰσχυρότατοι καὶ ἡ ράχισ του ἐπὶ ἰσχυρὰ καὶ ἰκανὴ νὰ κρατήσῃ ὅχι μόνον τὰ ρουχαλάκια τοῦ Χριστοφόρου ἀλλὰ καὶ ὅλοκληρον τὸ βάρος, ὅπερ τὸ εὐελπι μέλλον ἐπιφυλάσσει αὐτῷ. Περὶ τούτων ὅλων δὲν ὑπάρχει οὐδὲ μία διαφωνία, πολλοὶ ὅμως ἰσχυρίζονται, ὅτι ὡς πρὸς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον ὁμοιάζει τῆς μητρὸς του, ἀλλ' ἐν κριθεῖς παρατηρήσεις πείθουσι πάντες, ὅτι ὁμοιάζει τοῦ πατρὸς του.